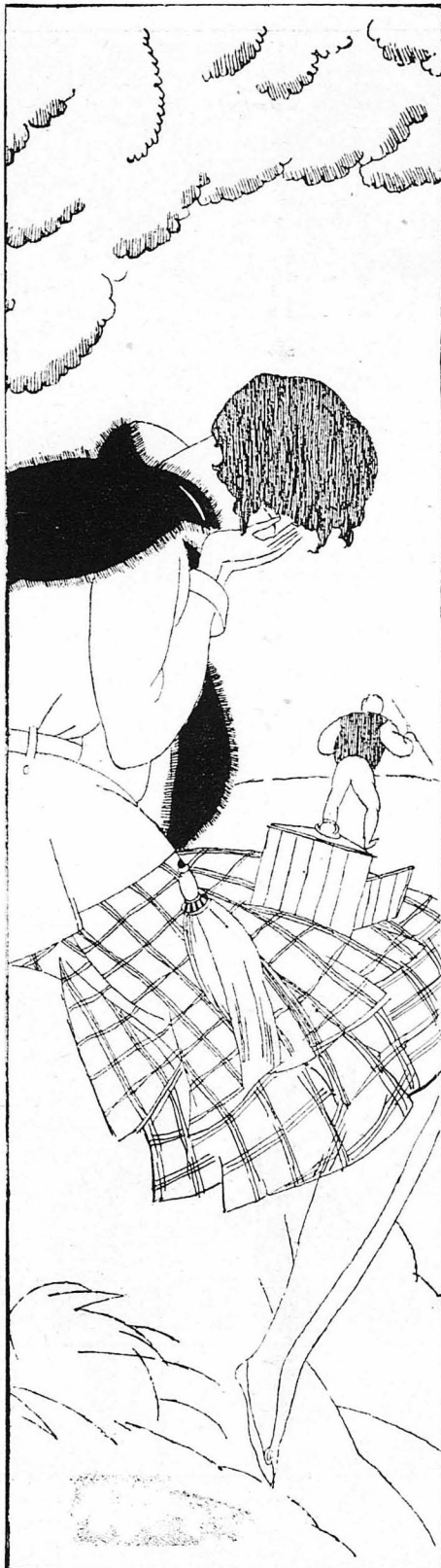

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ

Στέκετ' ἡ μάνα στὸ παράθυρο.
Κοιτάει στὸ κρεβάτι ὁ γυιός, στὸ πλάι.
—Σήκω, Γιαννάκη μου λίγο καὶ σύ,
Νά ἴδῃς τὴ λιτανεῖα ποῦ περνάει!
—Ἀχ, μάνα, δὲν μπορῶ τὰ μάτια μου,
Δὲ βλέπουν, δὲν ἀκοῦν τ' αὐτιά μου!
Θυμάμαι τὴ Μαριώ, ποῦ πέθανε...
Σὰν τὴ θυμάμαι, μοῦ πονεῖ ἡ καρδιά μου.
—Σήκω νὰ πάμε εἰς τὴν ἐκκλησιά.
Πάρε κερὶ μαζύ σου, καὶ λιβάνι.
Νά δῆς τὴν πονεμένη σου καρδιά,
Ἡ Παναγία πῶς θὰ σοῦ τὴ γιάννη
Λάμπουν στὸν ἥλιο τὰ ξαπτερούγα,
ψαλλουν παππάδες, δεσποτάδες,
Σκύπτουν μ' εὐλάβεια οἱ χριστιανοί,
Καίει θυμίαμα, καίει λαμπάδες,
Πάει κοντὰ κ' ἡ μάνα, καὶ τραβᾷ.
Τὸ γυιό της ἀπ' τὸ χέρι ἡ καυμένη.
Καὶ ψαλλουν, ψαλλουν καὶ οἱ δύο μαζή:
Χαῖρε Μαρία κεχαριτωμένη!
Ἡ Βαγγελίστρα σήμερα φορεῖ
Τὰ γιορτηνά της, — ἔχει τὴ γιορτὴ της.
Καὶ πόση ἔχει σήμερα δουλειά!
Πόσοι προσμένουν ἀπ' τὴ δύναμι της!
Πολλὰ οἱ ἄρρωστοι ταξίματα,
Ποῦλθαν νὰ τοὺς ἴδῃ, τῆς ἔχουν φέρει:
Τὰ πονεμένα μέλη τους ἀπὸ κερὶ.
Κέρινο πόδι αὐτός, ἐκεῖνος χέρι.
Κι' ὅποιος τῆς φέρῃ χέρι κέρινο,
Τὸ χέρι του γιαιτρνεῖ ἡ Παναγία.
Κι' ὅποιος τῆς φέρῃ πόδι ἀπὸ κερὶ,
Βρῆσαι εὐθὺς στὸ πόδι του ὕγια.
Ὅποιος στὴν Παναγία ἤλθε κουτσός,
Χορεύει σήμερα σὰν παλλικάρη.
Ὅποιος στὴν Παναγία πήγε κουλός,
Τώρα βαρεῖ βιολὶ μὲ τὸ δοξόρι.
Παίρνει κ' ἡ δόλια μάνα ἓνα κερὶ,
Καὶ μιὰ καρδιά ἀγάλι, ἀγάλια φτιάνει
Ναὶ πῆγανέ την εἰς τὴν Παναγιά,
Τὸν πόνο σου, Γιαννάκη μου νὰ γιάνη.
Τὴν κέρινη καρδιά του πήρε ὁ γυιός
Καὶ στὴν εἰκόνα ἐμπρὸς ἀναστενάξει.
Στάζει τὸ δάκρυ, ἀπὸ τὰ μάτια του,
Κ' ἡ προσευχὴ ἀπ' τὴ καρδιά του στάζει.
Ἀχ! μάνα, λέει, τοῦ Χριστοῦ γλυκειά
Ποῦχεις ψηλά στὸν οὐρανὸ τὸ θρόνο,
Σύ, ποῦ πονεῖς ἐκείνους ποῦ πονοῦν...
Σὲ σένα λέω τὸν κρυφὸ μου πόνο.
Καθόμουν μὲ τὴ μάνα μου μαζή
Πέρα μακρὰ—στὴ χώρα τὴ μεγάλη.
Ποῦ ἔχει ἐκκλησίες ὕψηλές,
Καὶ παρεκκλήσια ὅσα δὲν ἔχει ἄλλη.
Κοντὰ μας καθόταν ἡ Μαριώ
Ἀχ! ἡ Μαριώ μου! τώρα πεθαμμένη
Νά! σοῦ φερα μιὰ κέρινη καρδιά...
Γιάννε μου τὴν καρδιά τὴν πονεμένη.
Ἀχ! ναί, καλὴ γλυκειά μου Παναγιά,
Γιάννε μου τὴν καρδιά τὴν πονεμένη,
Καὶ νὰ σοῦ ψαλλῶ βράδου καὶ πρωῒ.
—Χαῖρε, Μαρία κεχαριτωμένη!
Ἡ μάνα καὶ τὸ ἄρρωστο παιδί
Κοιμοῦναι στὸ κελὶ ἀγκάλη, ἀγκάλη
Ἐκεῖ τὴ θύρα ἀνοίγει ἡ Παναγιά,
Καὶ μπαίνει στὸ κελὶ ἀγάλι, ἀγάλι,
Ἐσκυψ' ἀπάνω στὸ παιδί σιγά,
Τὸ κῦτταζε, τὸ κῦτταζε... ἐστάθη
Τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά,

Εγαμογέλασ γλυκὰ κι' ἐχάθη.
Τὰ εἶδε ἡ μάνα ὅλα ὄνειρο,
Κ' εἶδε καὶ κατὶ ἄλλο. Ἀχ! τρομάζει
Ευπνάει, πετηταί ἀπὸ τὸν ὕπνο της
Κι' ἀκούει ἓνα σκόλο νὰ οὐρλιάζη.
Κοντὰ της ξαπλωμένο βλέπει ἐκεῖ
Τὸ Γιάννη, τὸ παιδί της... πεθαμένο.
Κ' ἐχάιδευσ ὁ ἥλιος τῆς αὐγῆς
Τὸ μάγουλό του τὸ κίτρινομένο.
Τὰ χέρια της ἡ δόλια σταύρωσε.
Τί ἔχει... ἡ μάνα δὲν καταλαβαίνει,
Καὶ μόνο ψαλλνει μέσα της βουβά.
—Χαῖρε, Μαρία κεχαριτωμένη!
(Μεταφρ. Ἀγγ. Βλόχου) ΕΡΡ. ΧΑΪΝΕ

ΖΗΛΕΙΑ

Γύρω ἀπὸ ρεζεντά καὶ ἀπὸ βανίλια
σκορπιζει ὁ κηπός μου κρυφὴ εὐωδιά,
τρέμουν ἀθέλητα τὰ δύο μου χεῖλια
καὶ πάλλει ἀπόκρυφα, γλυκὰ ἡ καρδιά.

* * *
Ἀφ' τὸ μπαλκόνι μου πέρα βαθεία,
βλέπω τὸ σπῆτι σου λευκὸ, λευκὸ,
σὰν ναύτης ποῦ ἔρημος στὴν τρικυμιά
ξαντεῖγει ἀπάντηα ἄστρο γλυκὸ.

* * *
Εἶπε μεσάνυχτα γλυκὰ κοιμήσου
ὕπνο δὲν ἄφησες γιὰ μὲ στὴ γῆ
μοῦ φέρνει ὁ ζέφυρος κάθε πνοῇ σου
στὴ μοναξιά μου καὶ στὴ σιγή.

* * *
Κοιμῶ καλύτερα, μὲς τὴν ψυχὴ μου
ἀγρυπνῆ βράσιζεσαι καὶ μοῦ μιλεῖς,
κι' ἂν μένης ἔξυπνη μελαγχρονὴ μου
ἄλλος σὲ χαίρεται, κι' ἄλλον φιλεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΗΡΘΕΣ

* * *
Ἡρθες
καὶ ἡ ἡμέρα ἦταν χλωμὴ
καὶ ἦταν κρύο —
ἦρθες, μὰ μὲ ἀπλωμένα τὰ πανιά
ἔμενε τὸ πλοῖο.

* * *
Ἡρθες
καὶ τὰ πουλιὰ καθίσαν στὰ κλαδιά
καὶ κελαδοῦσαν,
καὶ τὰ παράθυρα ἦταν ἀνοιχτά
κι' ἀνθη σκορποῦσαν.

* * *
Ἡρθες
ἀλλὰ τὰ φύλλα στὰ κλαδιά
ἦταν μαδημένα
καὶ ἦταν τὰ σύννεφα σταχτιά
καὶ κρημνισμένα.

* * *
Καὶ ἦταν ἡ θάλασσα χλωμὴ
καὶ ἦταν κρύο
κι' ὅλοι κυττάζανε χλωμοὶ
ποῦ μὲ ἀπλωμένα τὰ πανιά
ἔμενε τὸ πλοῖο

† Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ